selle järrel ni kerged, kui olleks weski kiwwi sealt pealt ärraweretud.

15.

Teisel hommikul läks Kasik wanna wisi järrel jälle kõrtsi pole. Kui liggemale jõudis, jäi ta pissut seisma ja nusutas kui jahhi-koer, kes lindu taggaajab, sest wina hais tõusis neist weikesist loikudest, mis weel polnud ärrakuinud, ta ninnasse. Kasik ei jõudnud himmu wastu panna. Omma ninna olli ta küll wina haisust täitnud, nüüd himmustas ta ka sedda ennam omma kurku kasta. Sisse astudes ei pannud ta tubbast luggu tähhelegi, waid läks kohhe perremehhe pole ja hüdis pallawa healega: „Andke mulle üks ainuke sutäis wina, mul polle küll rahha, agga ma tahhan sedda teine kord maksta."

Perremees töi tassitäit tullist kohwi Kasiku ette, ja ütles: „Wina ei walla ma ennam kellegile — ja õllut on weel warra jua, joge sedda, se on teile palju parrem." Kasik wahtis laia silmadega, ning pool ehmatand teise otsa ja ei saand sõnnagi suust wälja. — „Jah, jah, se on nõnda", ütles teine, „eilsest sadik ei tahha ma tilka ennam sest kahjuteggewast jogist kellegile anda. Kõik wina olen ma wälja wallanud." — „Sepärrast haises wäljas ni kangest wina järrel" — ütles tisler, „kuulge kõrtsmik, se on kahju, ennem olleksite sedda piddand mulle andma."

„Teile andma", ütles teine, „ei Kasik, ilmas mitte, siis olleksite ennast surnuks jonud. Se on hea, et ta lõppetud on ja ei wõi ennam kellelegi kahju tehha. Kuulge, mul on palju tassumist teie ennesele, teie abbikaja ja lastele, ma ollen raskel pattu teinud. Et ma teid ollen joma petnud, tahhaksin ma teid ka sest jälle ärrawõerutada; ma ollen teie warra ja ammeti põhjatu ärraäwwitand, agga ma tahhaksin ka teie ellu endist õnne jälle hea nõu ning annetega jone peale aidata. Teie hea

abbikaja on palju murret ja kurwastust minnu läbbi sanud, ma tahhaksin hea melega tedda jälle õnnelikuks ning röömsaks tehha. Üttelge mulle agga esmalt, kas teie mulle köik andels annate."

Kasik, kelle silmad wet täis kargasid, pannі pitkamisi ennese parrama käe kõrtsmiku peusse ja kostis: „Ma kardan, se on hilja, teie waew minnu kallal on ilma asjata, minna ollen jubba liig süggawalt langenud ja ei wõi ennam jomist jätta."

„Nõnda ärge räkige mitte", ütles kõrtsmik, „Jummala jures pölle üksi asi wõimata, temma arm on mind pöranud. Ka on minnu wagga naese manitsused ja eestpalwed ööd kui päwad mulle appi jõudnud. Armas tisler, ka teil on jo üks wäggew Jummal ja wagga abbikaja, kelle palwed ja hea nõu teid wõiwad aidata.

16.

Üks aasta olli pärrast wimist kõnnet mööda jõudnud. Kõrtsmik olli sure truuse ja waewaga õnnetumate hingede kallal tööd teinud, neid jälle õige tele sates, kelle willetsuse asjutaja ta ennast tundis ollewad. Ilma järrelandmata olli ta neid pallunud ja manitsemud, nõdremate ja willetsamate jure läks ta igga pääw ja hoidis neid, kui emma omma lapsi. Kus jõud majas olli lõppenud, seal aitas ta neid jälle hea jone peale ja ei kartnud mingisuggust kullu. Jõseärranis seisis willets Kasik ta silddame peal. Ta ostis temmale ned töriistad ja puud hakkatuseks. Igga pääw käis ta kord ta jures ja pannі wärktoas holega köik tähhele. Leidis ta, et middagi töriistust pudus, siis lunnastas ta sedda jälle taggasi, kui Kasik, kes mittu korda uest langes, neid olli pandiks pannud. Sure kannatusega käis ta kommistaja järrel ja aitas tedda ikka jälle ülles.

Kindel armastus se wõidab,
Ei ta wäsi ialgi —

ütleb laulja. Nõnda olli ka luggu siin. Kõwwad silddamed said pehmeks ja ei wõinud kõrtsmiku armastuse wastu seista.

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk. 33